

(по понятията въ него време) дѣйствиа на Тюренна и Монтекукули въ 1673 и 1675 г. въ Германия и на Рейнъ, съ тѣзи може би разлика, че въ 1702 г. цѣлѣта на принца Евгения и Вандома била много по значителна и важна.

Извънрѣдно забѣлѣжително е тѣй сжщо положението на принца Евгения въ 1702 г., въ Италия, по отношение храненияе на армията и снабдяването ѝ съ хора, коне, военни запаси и всичко друго, необходимо за водението на войната. Все по вече и по вече истикванъ отъ правитѣлси съобщения прѣзъ Тиролъ съ Австрия и най послѣ съвсѣмъ отрѣзанъ отъ тѣхъ, той умѣлъ — въ пълна противоположност на тогавашнитѣ понятия и правила за издържанието на армиитѣ съ магазинна система — да снабдява своята съ способитѣ на занимаваната отъ нея страна и при това съвсѣмъ удовлетворително, и, както справедливо казва единъ отъ военнитѣ историци на тѣзи войни (Duvivier), страната, въ която била расположена и дѣйствувала неговата армия, била *първо и главно основание на дѣйствиата му*, а Австрия — *само второ, по отдалечено*, което служило да го усилва съ подкрѣпления и да го снабдява собствено съ военни и бойни припаси. Въ това отношение принцъ Евгений се явява стоящъ по горѣ отъ военнитѣ понятия и прѣдразсждѣци на времето си.

Слѣдъ свършването на похода въ 1702 г. принцъ Евгений билъ повиканъ въ Виена, удостоилъ се въ нея съ най отличенъ приемъ и наскоро Леополдъ I го назначилъ прѣдсѣдателъ на придворния воененъ съвѣтъ. Въ това звание той застаналъ на чело на всичкитѣ военни работи и обстоятелства и ималъ голѣмо влияние тѣй сжщо и на политическитѣ. Прѣди всичко и най много той

се погрижилъ за армията, която принесла толкова много трудове и жертви, а послѣ склонилъ Леополда I да отцѣпи савойския херцогъ отъ Франция и да го привлѣче на своя страна, което императора и възложилъ лично нему, а той го извършилъ съ пълненъ успѣхъ. Цѣлата 1703 г. той прѣкаралъ въ Виена, съ изключение на двукратното му отивание въ Пресбургъ, отъ кждѣто испратилъ нѣколко отряди противъ унгарскитѣ мятежници.

Въ 1704 г. Леополдъ I рѣшилъ да съсрѣдоточи главнитѣ си сили въ Германия и отъ тѣхъ 32.000 души, подъ началството на баденския принцъ Лудвигъ, да съедини съ 30.000 англо-холландски войски подъ началството на Марлборо, а 37.000 императорски и германски войски, въ видъ на отдѣлна обсервационна армия, били повѣрени на принца Евгения и расположены въ щолхофенскитѣ линии на цѣсния брѣгъ на Рейнъ, за удържанието армиитѣ на Виллерау, Куани и Таллара.

Въ този походъ, който се почналъ при най благоприятни обстоятелства за французитѣ, а се свършилъ най незгодно за тѣхъ, принцъ Евгений, изъ между всичкитѣ полководци, които участвували въ него, билъ единичкия, който не може да се упрѣкне въ никакви опущения и погрѣшки, при всичко че обстоятелствата, въ които той се намиралъ, и особено туй, че главното началство принадлежало не нему, а на старшия отъ него фелдмаршалъ принцъ Лудвигъ баденски, не му позволявали да дѣйствува съвсѣмъ самостоятелно, по внушението на гения си. При всичко това, когато и кждѣто му се случвало да вземе дѣятелно участие въ военнитѣ дѣйствиа на този походъ, той всѣкога дѣйствувалъ съ свойственното нему искусство, бързина, енергия и рѣшителностъ и съ